

paalægge Selskaber og Foreninger den samme Formueskat som private, og dels for de to sidste Punkters Vedkommende det Forslag, som findes i §§ 40 og 41 om Anvendelse af en Del af Formueskatten, idet vi have ment, at naar vi foreslaa, at den væsentlige Del af Formueskatten af faste Ejendomme skal overføres til Kommunerne, vil det ogsaa være rigtigt og nødvendigt under selve Formuebeskatningen saa vidt muligt at inddrage alle faste Ejendomme i Landet. I Forbindelse med § 10 staa den sidst tilføjede Bestemmelse i § 13 om, at ved Ansættelse af Skat i de Tilfælde, der omhandles i sidste Stykke af § 10, altsaa den Skattepligt, der lægges paa de Staten, Kommunerne, offentlige og private Stiftelser tilhørende Landbrugs- eller Skovbrugsejendomme, kan der ikke fradrages nogen af de Byrder, der ellers ifølge § 13 give Ret til Fradrag. Forslagsstillerne have foreslaaet Affattelsen paa denne Maade, fordi det jo ellers vil medføre, at alle eller de fleste af de Institutioner, der ere nævnte i de to sidste Stykker af § 10, ville kunne blive fri for Formueskat ved at henvise til den Gæld, de have, og som muligvis og i de fleste Tilfælde er løs Gæld, der slet ikke hviler særlig paa de paagældende Formuede.

I § 14 er der foretaget den Forandring, at ved Fastsættelsen af faste Ejendommens Værdi skal, for saa vidt Ejendommene anvendes til Land-, Skov- eller Havebrug eller ere knyttede til saadant som Hovedbedrift, ogsaa de opnaaede Salgspriser tjene som Vejledning. Dernæst er der under Nr. 1 og 3 foreslaaet en Indskrænkning i, hvad der skal anses for at henhøre til faste Ejendomme. Denne Indskrænkning, hvorved, for saa vidt Nr. 1 angaar, den paa Ejendommen værende Produktbeholdning og, for saa vidt Nr. 3 angaar, det til ommeldte Ejendom hørende Varelager og Besætning ikke skal anses for at henhøre til den faste Ejendom, er ligeledes begrundet i Bestemmelsen om Overgangen af en væsentlig Del af de faste Ejendommers Formueskat til Kommunerne. Forslagsstillerne have ment, at det vilde være rigtigt at begrænse selve Begrebet fast Ejendom saa stærkt, at det ikke i noget Tilfælde lettelig kunde siges, at der derunder var medtaget noget, som ikke egentlig hørte med til den faste Ejendom. Selvfølgelig er det ikke Meningen dermed, at Produktbeholdninger og Varelagre eller Besætninger paa visse Ejendomme skulle være fri for at svare Formueskat. Meningen, som jo ogsaa fremgaar af selve

Paragraffens hele Ordlyd, er kun den, at ved Opgørelsen af Formuen maa disse Genstande beregnes som Løsoere.

Jeg maa bemærke, at jeg ved Gennemgangen kom til at forbigaa en ikke uvæsentlig Ændring, der er foretagen i § 12. Det vil erindres, at ved tidligere Lovforslag vilde Bog-, Kunstsamlinger og lignende Samlinger kun i visse enkelte Tilfælde blive skattefri. Forslagsstillerne have ment, at det vilde være rigtigt, da det i det hele ikke drejer sig i Penge om noget stort, at gøre alle saadanne Samlinger skattefri. Det var jo et af de Punkter, der vakte en betydelig Modstand under Forhandlingen om den Reedtz-Thottske Skattereform, og Forslagsstillerne have ment, at det reelle Udbytte for Staten i Penge, som en Beskatning af disse Genstande vilde give, var saa ringe, at det nærmest vilde være noget af Principrytteri, om man afgjort og bestemt paa dette Punkt vilde fastholde den tidligere Affattelse.

I § 17 er der en lille Ændring, begrundet derved, at nogle af de i Kjøbenhavn gældende Skatteregler ifølge § 4 i Lovforslaget om Statskatters Overgang til Kommunerne ville kunne forandres ad administrativ Vej.

I § 23 er der en Ændring, hvorved man ligesom ved enkelte andre Ændringer har søgt at imødekomme tidligere fremsatte Indsigelser mod Lovforslaget. Det vil erindres, at i det oprindelige Forslag var der tvungen Selvangivelse bilagt med Straf for den, der var pligtig til Selvangivelse, men undlod at gøre det. Straffen bestod dels i Bøder, som kunde løbe ret højt op, kunde løbe op til Skattens Beløb, dels i Fortabelse af Retten til at gøre Indsigelser mod Ligningsmyndighedens Skatteansættelse. Her i Folketinget strøg man straks Bøderne, idet man mente, at det vilde være tilstrækkeligt, naar Unkladelse af at gøre pligtig Selvangivelse medførte Fortabelse af Ret til at gøre Indsigelser mod Skatteansættelsen. I Landstinget ønskede man ikke at gaa saa vidt; der forandrede man Bestemmelsen til at gaa ud paa, at Indsigelsen kun var tabt, hvis den forsømmelige ikke kunde oplyse, at hans Skatteindtægt var bleven ansat med mere en 25 pCt. for højt, og selv i dette Tilfælde vilde den Indkomst, han skulde svare Skat af, ikke blive nedsat til den virkelige Indkomst, men til den virkelige Indkomst med Tillæg af 25 pCt. Forslagsstillerne have ment at kunne gaa den Mellemsvej at foreslaa, at Forsømmelse med at gøre pligtig Selvangivelse ikke skal med-